

— Ὁ ξένος στραφεῖς, ἐχαιρέτησε τὸν ἀξιωματικὸν, καί ἤλπε μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε. Ἐάν σὰς ἐβλεπον, ἤθελον ἀπευθυνθῆ πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἐκδικηθῶ τοὺς κακοήθεις τούτους.

— Οἱ στρατιῶταί μου δὲν εἶναι κακοήθεις, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Λοχαγός, ὅστις ἐθρασύνθη ἰδὼν τὴν γλυκύτητα μεθ' ἧς ὁ ξένος ἐλάλει.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐμειδίασε, καὶ προσκαλέσας διὰ νέματος τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐλθέ, εἶπε πρὸς αὐτὸν, μὴ φοβοῦ, ἀνάλαβε τὸ κιβώτιόν σου, καὶ δέχθητι τὸ θαλάστιον τοῦτο πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ὅσα σοὶ ἀφῆρσαν.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐβιόρρησεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὸ θαλάστιον, καὶ μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ἤτοιμάζετο νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἀργύριον, ἀλλ' ἡ νῆαν ἐμπόδισεν αὐτὸν διὰ κινήματος ἐκφραστικῶς ἀναγκαστικῶς.

— Ὁ πατήρ μου σὰς εὐχαριστεῖ, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπεν ἡ κόρη. Ἡ προεξηγηθεῖσα ζημία εἶναι μικρὰς ἀξίας. Ὁ θεὸς ἀνταμοῖσφι ὑμᾶς διὰ τὴν γενναίαν ταύτην προσφορὰν καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν καλοκάγαθίαν καὶ τὴν γενναϊότητα μεθ' ἧς συνεδράμετε γέροντα ἀσπλον καὶ κόρην ἀσθενῆ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν τόσῃν εὐαισθησίαν καὶ τὴν στωμυλίαν μεθ' ἧς ἐξεφράζετο ἡ ὠραία ὁδοιπόρος, ἐμειδίασε καλοκάγαθως, καὶ προσαγορεύσας βαθύτερον ἢ ὅσον ἡ ταπεινὴ τῆς νεάνιδος ἐνδυμασία ἀπῆτει, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν Κᾶν ὅσον τάχιστα. Εἴτα, στραφεὶς πρὸς τὸν λοχαγόν, ὅστις καγαχῶν ἐθεώρει τὴν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του παριστάνομένην σκηνήν.

Τώρα, κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας· ὀνομάζομαι Μαρκέσιος Φίλιππος τοῦ Σενανκούρ. Ὡς περ ὑμεῖς, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Χριστ. Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὡς λοχαγὸς εἰς τὰ στρατεύματα οὗτῃς. Δύο ἐκ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν σας θέλουσι μὲ τιμῆσαι ἀναδεχόμενοι τὴν θέσιν μαρτύρων.

— Ἔτιω, ἀπήντησε, ὁ λοχαγός, κλίνας τὴν κεφαλὴν· ὀνομάζομαι κόμης Στέφανος τοῦ Μαυρεβέρ.

Καὶ οὖρας τὸ ξίφος, διέταξεν εἰς δύο ἀξιωματικούς νὰ ἐκτελέσωσι καθήκοντα μαρτύρων παρὰ τῷ ἀνταγωνιστῇ.

Δύο ἕτεροι μάρτυρες ἐκάνονισαν μετὰ τούτων τοὺς ὅρους τῆς μονομαχίας καὶ ἐμέτρησαν τὴ ξίφη.

Ἀμα ἰδοῦσα τὴν προπαρασκευὴν τῆς μονομαχίας, ἡ νῆαν, ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῇ, ὡς ὁ σωτὴρ αὐτῆς εἶχε συμβουλευσθεῖ, ἤφατο τοῦ γέροντος ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ σταματήσει.

— Μᾶλλον νὰ μονομαχήσῃ, ἀνέκραξεν ἡ κόρη, καὶ πράττει τοῦτο δι' ἡμᾶς· δι' ἐμὲ, πάτερ μου, ἐκθέτει τὴν ζωὴν του! Ἡθέλησε νὰ δράμῃ πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τὴν ἐμπόδισαν. Ἡ μονομαχία, μὴ διακοπεῖσα, ἐπερατώθη ἐντός ὀλίγων στιγμῶν. Μόλις οἱ ἀνταγωνισταὶ διασταυρώσαντες τὸν σιδηρὸν ἀντήλλαξαν ξιφισμοὺς τινας, καὶ ὁ λοχαγός ἐπεσε πληγωθεὶς ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Καλὸν κτύπημα! καλὸν κτύπημα! κύριε Μαρκέσιε, εἶσαθε οὐ μόνον γενναῖος, ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιος. Κύριοι, εἶπε στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀξιωματικούς, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ὀφείλει ποτε ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξίου τούτου ἀνδρός· θέλω δὲ θεωρῆσαι ὡς ἀνανδρον ἐκεῖνον ἐξ ὑμῶν ὅστις λέξιν μόνον εἶπεν περὶ τοῦ συμβάντος τούτου. Τὸ ἄδικον πηγάζει ἀπ' ἐμοῦ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀνέχομαι νὰ ἐνοχληθῇ ὁ ἐντιμος καὶ γενναῖος οὗτος ἱππότης.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φίλιππον, ὅστις ἐβόηθει τοὺς ἀξιωματικούς νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ, ἣν οἱ στρατιῶται, ὡς εἴρηται, πρὸ μικροῦ εἶχαν ἀπογομυνάσει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἠνοίχθη ἡ κιγκλὶς τοῦ μεγάρου, καὶ ἄνθρωπος μέλαινα φέρων χιτῶνα διευθύνθη πρὸς τοὺς μονομάχους.

— Κύριοι, εἶπε μετὰ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, εἶμαι ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Νορμανδίας. Παρὰ τὰ διατάγματα τοῦ βασιλέως, τὰ ἀπαγορεύοντα τὴν μονομαχίαν, ἐμονομαχήσατε. Μὲ λύπην μου ἀναγκάζομαι νὰ ἐκτελέσω τὰ αὐστηρὰ καθήκοντα, ἅτινα μοὶ ἐπιβλήθησαν. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοι παραδώσῃτε τὰ ξίφη σας, καὶ νὰ μοι εἰπῇτε τὰ ὀνόματά σας.

— Ὁ Κόμης Στέφανος τοῦ Μαυρεβέρ, ἀπήντησεν ὁ πληρωθεὶς.

— Ὁ Μαρκέσιος Φίλιππος τοῦ Σενανκούρ, προσέβηκε, ὁ ἕτερος.

— Κύριε κόμης τοῦ Μαυρεβέρ, εἶπε ὑπὸ βασιλικὴν κράτησιν ὑπὸ λόγον τιμῆς· ἅμα ἡ κατάστασις τῆς πληγῆς σας βελτιωθῇ, θέλετε ὑπάγει εἰς Παρίσιους εἰς Βασιλλίην, ὅπου θέλετε περιμένει τὰς διαταγὰς μου.

Ὁ λοχαγὸς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

Ὡς πρὸς ὑμᾶς, κύριε Μαρκέσιε, εὐαρεστηθῆτε νὰ με συνοδεύσῃτε εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κρήνης ὁ Ἐδρίκος. Αὐριοντὴν πρωΐαν θέλομεν ἀναχωρῆσαι διὰ Παρίσιους, ὅπου, καθ' ἣν ἔχω διαταγὴν, ὀρεῖμαι νὰ δηγῶ ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ μου ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένους μονομάχους.

Ἡ Χριστ. Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς μονομαχίας, δι' ὧν ἀνωφελῶς χύνεται αἷμα καὶ βδρῖζονται οἱ νόμοι καὶ ἡ θρησκεία. Λυποῦμαι τὰ μέγιστα λέγων πρὸς ὑμᾶς ταῦτα· ἀλλ' ὡς μοὶ φαίνεται, οὐδεμιὰ ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας. Ἄν καὶ εἴθε εἰσέει πολλὰ νέος, σὰς συμβουλευῶ ὅμως νὰ συνδιαλλαγῇτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ προετοιμασθῇτε διὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμὴν, ἧτις δὲν θέλει βραδύνει νὰ δηγῇ ὑμᾶς ἐνώπιον τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ δικαιοσύνης.

Ἐφρικίασεν ἡ νεῆαν ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους κάτωχρος, ἐντρομος καὶ ἐκτός ἐαυτῆς οὔσα, μόλις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ βραχίονος τοῦ Ἰουδαίου.

Ἀμα σιγῆσαντος τοῦ ἐπιτετραμμένου, ἡ κόρη ἐβρίθθη εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ.

— Εὐγενέστατε, εὐγενέστατε! δὲν πρέπει νὰ τιμωρῇθῃ, καὶ μάλιστα μὲ θάνατον, εὐγενὴς καὶ γενναῖος